

Varga Melinda
VIRÁGVASÁRNAP

kék hasal a kolozsvári dombokra,
virágok tintáját az Isten oldja fel így,
ebből lett az ég, a felhő, a harmat,
arcot csiklandozó szél.

hűvös, zárkózott az év legrövidebb napja,
akár a sebzett lelkűek, arra vár, valaki közelébe
férközzön, kenje be a nehezen gyógyuló varratokat
drága olajjal, akár a szenvedő Jézus lábát Mária.

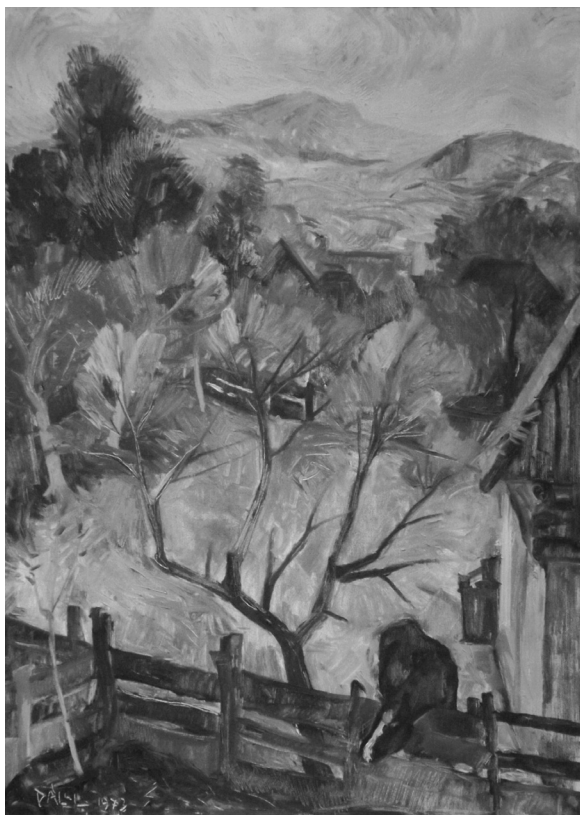
az Emberfia nem forralt bosszút gyilkosai ellen,
nem csüggedt el, pedig elárulták harminc ezüstpénzért,
sem amikor megtagadták háromszor egy éjszaka alatt,
a jóság ellensége a szürke félelem,
éjszakák cirádája alatt hányszor hasonulunk meg,
esendő a hús, az alázat nyelve tanulható.

MADÁRNYELV

ölelésed fészket rakott ma,
figyelem a két apró madár
szorgos igyekezetét, ahogy építik,
csinosítják az eresz alatt,
a derű madárfiókait etetik benne,
ha nagyra nőnek,
elrepülnek reggelente hozzád,
csőrükbe kapják,
párnád mellé fektetik testem,
(amit elképzelünk, úgy tűnik, valóság)
rázzon fel a magányból,

űzze messzire a kételyt és letargiát,
a pillanateső, ahogy rácsepeg a bőrre,
borzongj bele, legyen libabőrös a hátad,
képzeld azt, az én ujjaim zongoráznak gerinceden.

hallod, a vadpacsirtákat
a völgy felől?
madárnyelven verselnek
a szerelemről.

Szeptember